

A les terres de Lleida, retallades en cultura: Obrim teatres tancant hospitals?

Amb la crisi de bandera les retallades arriben, inevitablement, a totes les partides pressupostaries. Però es la Cultura un àmbit primordial? Que en pensen els lleidatans i lleidatanes que la fan viva? Diverses persones de les terres de ponent opinen sobre els diners públics que s'ha de destinar al món cultural.

Actualment estem en un període de vaques flagues, on l'univers cultural s'ha d'estrenyar el cinturó, al mateix temps que ho fa la resta de la societat. La cultura històricament sempre ha viscut dels ajuts, ja siguin de mecenes privats que hi inverteixen per gust, orgull o negoci, o bé mitjançant subvencions

publiques. Però amb l'arribada d'aquesta profunda crisi econòmica les inversions privades s'han reduït i elititsa't. Així doncs mentre el govern de l'estat, la Generalitat i la Paeria es pregunten en quina quantitat monetària s'ha de transformar la

importància social de la cultura, nosaltres em preguntat que en pensen a diferents noms de la cultura de les terres de ponent.

Les famoses Retallades han arribat ja a punts insospitats que fa només uns anys ni imaginàvem. Ens trobem que l'educació i la sanitat pública, pilars de la societat del benestar estan essent aprimats a marxes forçades. Però també la cultura ha rebut cops que feien pensar en un K.O. immediat com la apujada 14 punts d'una tacada del Impost sobre el Valor Afegit, tot això a sùmmum de la reducció d'inversions en totes les vies. Però... Amb això ja ni ha prou? La cultura ja no ha de patir més retallades? la cultura ha d'estar a l'altura dels dos pilars bàsics de la nostra societat, formant un triangle fonamental? O

pel contrari, ha de ser un boc expiatori per a que altres partides salvin els mobles?

La cultura es un món molt ampli i com a conseqüència divers, a més pel novel·lista novell Rafa Melero molt nou. L'escriptor de *La ira del fènix*, el llibre mes venut ha Lleida al novembre opina que "Un país sense cultura està condemnat a la misèria" i que per aquest motiu s'ha de recolzar la cultura, tot i això va voler deixar clar que "No és de les partides pressupostàries bàsiques d'on s'hauria de treure els diners per cultura". Així doncs per l'escriptor lleidatà es primordial acabar amb les retallades en cultura, la qual cosa no hauria d'influir en altres partides primordials.

D'una altra opinió és Roc Domingo, baixista del grup *Mondo Loco*, un grup de rumba de les terres de ponent. El Roc va dir que es necessari mantenir la cultura viva. Però va

sentencià que en un marc on a la població se li restringeixen els serveis bàsics, com l'educació o la salut, la cultura passar a ser un "acte d'interès, per entretenir". Tan mateix va incidir en que aquesta situació es produeix, especialment, "si els qui tenen la potestat de decidir son uns pocs". Així doncs El baixista lleidatà es troba en l'antítesi de Rafa Melero concloent que en èpoques de dificultat la cultura passar a ser una partida secundaria i que per tant si es necessari hauria de patir més retallades en benefici de sectors més importants.

Xavier Teixidor, actor i fundador de la companyia teatral *Íntims Produccions* va més enllà i opina que s'han de mantenir les ajudes públiques, però aclareix que amb modificacions. Teixidor explica que en el món teatral s'ha seguit un sistema de subvencions "molt insostenible" i erroni en el seu plantejament. Per tan el jove actor

lleidatà opina que "les ajudes públiques han de canviar" i afegeix que "la cosa no pot continuar com fins ara". Tanmateix, també fa autocrítica, i reconeix que les noves companyies han de buscar vies alternatives per tirar endavant els projectes culturals. Però insisteix en que fins que el sistema públic no canviï cap a una valoració més objectiva dels projectes, i no guiada pel renom del promotor, la cultura es mantindrà a la corda fluixa.

Del mateix parer encara que amb matisos és Dídac Ledesma, jove compositor lleidatà membre de la Jover Orquestra de Ponent (JOP). Ledesma diu convençut que el problema no resideix en "si és o no és lícit", pel jove contrabaixista el problema està en si els diners públics són invertits en una causa d'interès general i no "pel benefici propi". El contrabaixista de la JOP sentència que "som el que som gracies a la

cultura” i acaba dient: “és el que ens fa ser nosaltres mateixos”.

però sobretot, essencial per ser nosaltres mateixos.

Teixidor i Ledesma estan dins del mateix sac, creuen bàsic la continuïtat de les inversions en cultura però cadascun dins del seu àmbit arriba a la mateixa conclusió; fins ara s’ha estat fent malament aquestes inversions de diners públics.

Així doncs, després d’haver captat una petita part de l’ambient cultural lleidatà sembla que diversos àmbits de la cultura creuen aquesta essencial per a la nostra societat. Malgrat dissentir en la forma d’aplicar les subvencions, la majoria opinen que ja s’ha retallat prou en aquest àmbit i que el següent pas és fer aquestes inversions públiques més eficients i sobretot objectives. Però l’ambient es clarament reticent a l’aplicació de més retallades al seu món, el món cultural; gran i divers